

Noveloj de Tang-dinastio

唐人小说

Kajero Kvina

第五辑

Elĉinigis Guozhu

国柱世译

eklegu!

Enhavo de Noveloj de Tang-dinastio (5)

[Kovrilo](#)

[Enhavo](#)

[§ 21. 无双传 Reviviĝo de Wushuang](#)

[§ 22. 郭元振 La Bravaĵo de S-ro Guo Yuanzhen](#)

[§ 23. 三娘子 La Tria Ino de Banqiao-gastejo](#)

[§ 24. 张老 Oldulo Zhang](#)

[§ 25. 红线 Forpreno de Skatolo far Hongxian](#)

[eLibroj de Guozhu](#)

[antaŭa](#) | [sekva](#)

Noveloj de Tang-dinastio

§ 21. Reviviĝo de Wushuang

Je dufoja klako de muso la teksto aŭtomate iras supren, kaj unu klako haltigos tion

Xue Tiao(830-872)

● Reviviĝo de Wushuang

Wang Xianke estis nevo de s-ro Liu Zhen, kortegano dum Jianzhong-erao(780-783) de Tang-dinastio. Komence, post morto de sia patro, Wang Xianke venis vivi kune kun la patrino en la hejmo de sia onklo. S-ro Liu Zhen havis filinon nomatan Wushuang, kiu aĝis pli juna ol Wang Xianke je kelkaj jaroj. La du infanoj ofte ludis kune kaj edzino de s-ro Liu Zhen eĉ ofte ŝerce vokis Wang Xianke "bofilĉjo Wang".

Tiel pasis kelkaj jaroj. S-ro Liu Zhen prizorgis sian pliaĝan fratino en vidvineco kaj la junan nevon tre favore. Iutage, la patrino de Wang Xianke grave malsaniĝis. Ŝi vokis s-ron Liu Zhen al si kaj diris kun peto: "Mi havas nur unu filon, kaj vi scias, kiom mi amas lin. Mi ege bedaŭras, ke mi ne povas ĝisvivi la tagon de lia edziĝo kaj ŝtatoficistiĝo. Via filino Wushuang estas bonvirta, bela kaj inteligenta. Mi ege amas ŝin. En estonteco, mi petas, vi edzinigu ŝin nepre ne al alia familio. Nun mi konfidas mian Xianke al vi! Se vi jesu mian peton, mi mortos kontenta sen ajna bedaŭro!"

"Kara franjo," diris s-ro Liu Zhen, "estu trankvila por zorgi pri via sano kaj ne ĝenu vin per tiaj aferoj!" Tamen lia pliaĝa fratino ne resaniĝis kaj mortis. Wang Xianke eskortis la ĉerkon de sia patrino al la hejmloko por ŝin entombigi en Dengzhou de Xiangyang.

Fininte la filan funebradon de tri jaroj, Wang Xianke pensis: "Kiel plena orfo nun mi vivas tro soleca. Mi ja devas edziĝi kaj multe generi por grandigi la idaron de mia familio. Supozeble Wushuang jam kreskis plenaĝa. Mia onklo ja havas altan rangon kaj okupas gravan postenon en

la kortego, sed ĉu li nur pro sia imponeco rompos al mi la geedziĝ promeson?"

Sekve Wang Xianke preparis al si pakaĵojn kaj veturis al la ĉefurbo. Siatempe s-ro Liu Zhen funkciis kiel ministro kumula kolektanto pri ŝtata rento kaj imposto. Al lia luksa domo ĉiutage vizitadis multe da nobeloj a ŭ gravaj korteganoj. Post saluto al sia onklo, Wang Xianke estis enloĝigita en kabineto, kie loĝis disĉiploj de s-ro Liu. La parenceco de onklo kaj nevo ankoraŭ ekzistis inter ili kiel antaŭe, sed Wang Xianke neniam aŭ dis de sia onklo eĉ mencion pri geedziĝo. Foje Wang Xianke subrigardis tra fenestra fendo kaj vidis kuzinon Wushuang, kiu, kun bela aspekto kaj eleganta sinteno, vidiĝas kiel feino. Pro arda amo al ŝi, Wang Xianke preskaŭ senprudentiĝis kaj nur timis pri la fiasko de sia geedziĝo. Wang Xianke do forvendis siajn pakaĵojn kaj ricevis milionojn da moneroj. Al la proksimaj lakeoj, ĉambristinoj kaj eĉ servoknaboj de la geonkloj Wang Xianke donis abunde da donacoj, kaj li ankaŭ multfoje regalis ilin per festenoj, tiel ke li akiris la privilegion libere iri diversloke ĝis la interna pordo. Rilate al la kuzoj kunvivantaj, Wang Xianke tenis sin ĉiam ĝentila kaj respektanta. Okaze de la naskiĝtago de onklino, Wang Xianke aĉetis kuriozajn donacojn por oferi al ŝi. Tio estas kapornamaĵoj el rinocera korno kaj bela jado, aĵure skulptitaj. La onklino ĝojegis.

Post ankoraŭ dekelkaj tagoj, Wang Xianke sendis maljunulinon al la onklino transdoni lian peton pri geedziĝo. La onklino respondis: "Tio ankaŭ estas mia deziro. Ni baldaŭ interkonsiliĝos pri la afero."

Pasis tagoj, kaj ĉambristino konfidencis al Wang Xianke: "S-ino ĵus interkonsiliĝis kun nia mastro pri via geedziĝpeto, sed la mastro diris: 'Antaŭe mi neniam donis al li mian jes-promeson.' Ŝajne la fero eble iros ne tiom glate."

Aŭdinte tion, Wang Xianke dronis en tiel granda deprimiĝo, ke li neniel povis endormiĝi dum la tuta nokto, timante ke lia onklo donos kategorian rifuzon al li. Tamen Wang Xianke sintenis al li ankoraŭ tre diskreta kaj ĝentila, kuraĝante montri neniom da senskrupuleco. Iutage, s-ro Liu Zhen iris al la Kortego. En la horo de sunleviĝo, li subite revene en la domon, plene banita de ŝvitoj, kaj anhelante diris: "Ŝlosu la pordegon! Ŝlosu la pordegon!" La tuta familio dronis en paniko, ne sciante kio malbona okazis.

Nur post longa tempo, s-ro Liu Zhen diris: "Ribelis trupoj de Jingzhou kaj Yuanzhou. Komandante sian soldatojn, la armeestro Yao Lingyan sturmis en la halon Hanyuan. La imperiestro jam fuĝis el la palaco tra norda pordo, kaj ankaŭ multaj korteganoj postveturante direktis sin al la provizora rezidejo de la imperiestro. Pro zorgo pri miaj edzino kaj filino mi haste revenas por aranĝi familiajn aferojn." Kaj li sendis rapide alvoki Wang Xianke kaj diris al li: "Bone zorgu por mi pri aferoj en mia familio! Mi edzinigos Wushuang al vi!" Aŭdinte la parolon, Wang Xianke sentis surprizan ĝojon kaj danke riverencis.

S-ro Liu Zhen do pakis siajn oron, arĝenton kaj silkaĵojn, ŝarĝigis per ili 20 ĉevalojn kaj diris al Wang Xianke: "Alivestu vin en plebanon, eskortu tiujn objektojn ekster la urbon tra la urbopordo Kaiyuan, trovu izolitan hotelon, tie atendu; mi kaj via onklino kaj Wushuang elurbiĝos tra la urbopordo Qixia. Ni ĉirkaŭiros laŭ urbomuro kaj venos renkonti vin post nelonge."

Wang Xianke agis laŭ lia ordono. Ĝis sunsubiro, Wang Xianke atendis longan tempon en hotelo ekster la urbo, sed nenies alvenon li ĝisatendis.

Ekde posttagmezo la urbopordo Kaiyuan jam estis ŝlosita kaj Wang Xianke povis vidi nenion en la sudo. Li do rajdante sur ĉevalo kaj tenante torĉon veturis laŭ urbomuro kaj venis al la pordo Qixia. Ankaŭ tie la urbopordo estis ŝlosita. Estis ne malmultaj gardantoj starantaj aŭ sidantaj, ĉiuj kun blanka ligna bastono en siaj manoj.

Wang Xianke saltis desur la ĉevalo kaj demandis al ili: "Kio okazis en la urbo? Kial tiel severe vi gardas?"

Kaj li ankaŭ demandis: "Kiu elveturis hodiaŭ tra ĉi tiu pordo?"

"Marŝalo Zhu Ci jam surtroniĝis," respondis la gardantoj. "Hodiaŭ posttagmeze iu homo kun ĉapo sur sia kaptuko, kunportante 4 aŭ 5 virinojn, volis forveturi el tiu ĉi pordo. Lokanoj ĉiuj rekonis en li ministron s-ron Liu, sekve la pordogardanta pedelo ne kuraĝis ellasi ilin. En la tempo ĉ. vesperiĝo, persekutantaj rajdosoldatoj alvenis kaj forpelis ilin ĉiujn al nordo."

Aŭdinte tion, Wang Xianke neniel povis reteni sin de plorego.

Vole-nevole li revenis al sia hotelo. Ĉe noktomezo, la urbopordo subite malfermiĝis kaj sennombraj torĉoj lumigis tiel hele kiel en la tago.

Soldatoj ĉiuj tenis armilojn en siaj manoj kaj senĉese laŭte kriis ke la sendito Persekutanto veturas el la urbo por traserĉi fuĝintajn korteganojn en antaŭurbo.

Surprizite Wang Xianke forlasis ĉiujn ĉevalojn kun pakaĵoj kaj forfuĝis en paniko.

Li revenis al Xiangyang kaj tie loĝis en kamparo tri jarojn. Poste, Wang Xianke informiĝis ke la imperia armeo jam rekonkeris la perditajn urbojn kaj ordo restariĝis al la metropolo kaj paco revenis al la imperio. Tiam li reveturis al la metropolo por serĉi informon pri sia onklo.

Kiam Wang Xianke venis al la Suda Xinchang-strato kaj haltis, ne sciante kien sin direkti, subite iu sin ĵetis riverenci antaŭ lia ĉevalo. zorgeme observante, Wang Xianke trovis ke tiu ja estis Saihong, la malnova servisto. origine Saihong estis denaska servutulo en familio Wang. Ĉar la onklo de Wang Xianke ofte disponis lian servon kaj trovis lin tre kapabla, tial li restigis Saihong ĉe si. Nun, ĉe renkontiĝo Wang Xianke kaj Saihong interpretis siajn manojn unu al la alia kaj ambaŭ larmis.

Wang Xianke demandis al Saihong: "Kiel fartas miaj geonkloj?"

"Nun ili ambaŭ vivas en la domo en Xinghua-kvartalo." respondis Saihong.

Wang Xianke ĝojege diris: "Ho, mi tuj iru viziti ilin!"

"Nun mi jam estas liberulo," diris Saihong al Wang Xianke. "La mastro, ĉe mi loĝas, havas negrandan domon kaj vivtenas sin per vendado de silko. Nun estas jam tro malfrue, do mi petas, ke vi tranoktu portempe en tiu domo kaj estas ne maloportune ke morgaŭ ni kune vizitos viajn geonklojn."

Saihong do kondukis Wang Xianke al sia loĝejo kaj regalis lin tre kompleze per abunde da pladoj. Nur post vesperiĝo Saihong malkaŝe sciigis al Wang Xianke:

"Ĉar ministro Liu akceptis la enoficigon far la pupa Kortego kaj funkciis kiel kortegano de Zhu Ci, tial li kaj lia edzino ambaŭ estis kondamnitaj al morto. Ankaŭ f-ino Wushuang estis konfiskita kiel servistino en imperiestra palaco."

Aŭdinte tion, Wang Xianke eksplodis per malĝojega plorado pri la fatalaĵo okazinta al familio Liu, kaj lia malfeliĉo kortuŝis ĉiujn najbarojn.

"Kvankam la mondo estas senlime vastega, tamen mi vivas tiel soleca

jam kun nenia parenco kaj tute ne scias kie estas la loko por mia vivado." Wang Xianke diris al Saihong kaj demandis: "Kiu el la malnovaj familianoj de s-ro Liu nun ankoraŭ postrestas?"

"Nur unu, Caiping, ĉambristino de f-ino Wushuang, nun servas en la domo de generalo s-ro Wang Suizhong."

"Ho ve! Jam neniigis ŝanco por mia revido kun f-ino Wushuang," diris Wang Xianke, "tial, se mi havus la ŝancon revidi Caiping, mi sentos kontenton eĉ je kosto de mia vivo!"

Wang Xianke do preparis vizitkarton sub la nomo de nevo kaj vizitis Wang Suizhong kaj detale rakontis al li pri ĉio okazinta. Wang Xianke esprimis sian deziron elĉeti Caiping per kara pago. Ĉar s-ro Wang Suizhong tre alte taksis personecon de Wang Xianke kaj kortuŝigis de lia travivaĵo, sekve li konsentis la peton de Wang Xianke.

Wang Xianke luis domon kaj loĝis kune kun Saihong kaj Caiping. Saihong ofte diris al Wang Xianke: "Iom post iom pligrandiĝis via aĝo, kaj vi devas klopodi por akiri ian oficon. Nun, vi lasas vin dronanta ĉiam en tristo, do kiel vi pasigus la postajn tagojn?"

Konvinkite de Saihong, Wang Xianke turnis sin al generalo s-ro Wang Suizhong por peti ties helpon.

S-ro Wang Suizhong rekomendis Wang Xianke al s-ro Li Qiyun, estro de la metropolo. Kaj, laŭ la ofico de la patro de Wang Xianke, s-ro Li Qiyun nomumis lin estro de poŝta stacio Changle sub la titolo de guberniestro de Fuping.

Forpasis monatoj. Subite venis sciigo, ke palaca sendito eskortos 30 palacaninojn en 10 feltĉaroj al la imperiestra maŭzoleo por tie servi kaj ili devos tranokti en Changle-stacio.

Post kiam ĉiuj ĉaroj estis bonorde akceptitaj en remizo, Wang Xianke diris al Saihong: "Mi informiĝis ke multaj el la palacaninoj estas filinoj de altranguloj, sekve mi havas necertan supozon, ĉu Wushuang ankaŭ troviĝis inter ili? Tial mi petas vin sondi pri tio, ĉu vi povus?"

"La palacaninoj nombriĝas je miloj, ĉu okazos tiel hazarde ke mi sukcesus vidi Wushuang?"

"Sed vi iru provi, kaj ĉu eventuale okazus io ne atendita?"

Kaj Wang Xianke sendis Saihong kiel pedelon de la stacio, kiu prizorgas teon ekster la loĝejo de la palacaninoj. Wang Xianke donis al Saihong tri milojn da moneroj kaj admonis al li, dirante: "Ĉiam restu ĉe la te-servico kaj neniam foriru eĉ por minuto. Se vi vidos ion, rapide sciigu al mi!"

Saihong jesis kaj iris labori.

Ĉiuj palacaninoj restis kaŝite post la kurteno tiel ke Saihong povis neniun el ili sed nur aŭdis iliajn bruajn babilojn en nokto.

Noktomeze, kiam silentiĝis ĉia sono, Saihong lavis teservicojn, gardis fajron en forno kaj tute ne kuraĝis endormiĝi. Subite aŭdiĝis voĉo el post la kurteno kiu vokis lin: "Saihong, Saihong, kiel vi povus scii ke mi troviĝas ĉi tie? Ĉu sinjoro Wang fartas bone?"

Fininte la parolon ŝi ekploris singulte.

"Nun la sinjoro estas prizorganto de ĉi tiu stacio." respondis Saihong.

"Hodiaŭ, ĉar li supozis, ĉu ankaŭ vi troviĝas ĉi tie inter la homamaso, tial li sendas min saluti vin."

Aŭdiĝis parolo de Wushuang: "Ho, nun mi ne povas paroli pli multe.

Morgaŭ, post nia foriro, vi serĉu kaj trovu sub la purpura kuseno en la nordorienta ĉambro mian leteron al la sinjoro!"

Dirinte tion, ŝi foriris. Post momento, ekaŭdiĝis bruo post la kurteno, kie oni alarmis: "Ho ve! La palacanino eksvenis malsana!"

La palaca sendito tre urĝe postulis drog-dekoktaĵon, kaj la sveninto ja ĝuste estis Wushuang.

Saihong rapidis raporti tion al Wang Xianke. Ege surprizite Wang Xianke diris: "Ho, kiel mi povus vidi ŝin?"

Saihong konsilis, dirante: "Nun oni riparas la ponton super

Weishui-rivero. Vi povus ŝajnigi vin estro de la pontriparistoj kaj staru tie por atendi la preterveturantajn ĉarojn. Se Wushuang rekonos vin, ŝi certe

levos la kurtenon kaj tiel vi sukcesos vidi ŝin."

Wang Xianke agis efektive laŭ la konsilo de Saihong. Kiam preterveturis la tria ĉaro, la kurteno, ĝuste kiel atendite, estis levita kaj Wang Xianke vidis ke interne en la ĉaro efektive sidas Wushuang! Wang Xianke estis ŝarĝita mikse de malĝojo, ekscitiĝo, ĉagreno kaj sopiro kaj li apenaŭ povis sin deteni. Dume Saihong trovis sub la litkuseno en la ĉambro la leteron de Wushuang al Wang Xianke. En kvin leterpaperoj kun presitaj desegnoj Wushuang detale skribis pri ĉio okazinta al ŝi misfortune. Legante la leteron, Wang Xianke larmis kun granda bedaŭro konsciante pri ilia disiĝo poreterna.

Sed en la postskribo de la letero ŝi skribis:"De revizoro mi ofte aŭdis, ke oficiro nomata Gu en Fuping estas homo kun fervora helpemo, al kiu oni povas turniĝi dum sia mizero. Ĉu vi povas peti lian helpon?"

Wang Xianke do sendis al sia superulo peticion pri eksigo de sia ofico de la poŝta stacio kaj reveno al la posteno de guberniestro de Fuping.

Poste Wang Xianke ekserĉis oficiron Gu kaj trovis lin en kampara vilao.

Dum tuta jaro Wang Xianke frekventis Gu kaj ĉiamaniere kontentigis liajn dezirojn, donacinte al li sennombre da brokaĵoj kaj juveloj. Sed pri sia peto Wang Xianke ellasis eĉ neniun vorton dum tiu tempo. Kiam finiĝis lia servodaŭro, Wang Xianke senofice loĝis en la gubernio.

Iun tagon, Gu venis vidi lin kaj diris:"Mi, Gu Hong, estas nur kruda soldato en kaduka aĝo, kiu jam ne multe povas fari por aliaj, sed vi traktis min per tro granda favoro, kaj mi sentas ke vi verŝajne volas ion de mi. Mi estas kavalireca dankemulo, kaj volonte repagi al via profunda amikeco eĉ je kosto de mia vivo."

Wang Xianke kun larmoj riverencis kaj senkaŝe rakontis al li pri ĉio okazinta.

Levante sian vizaĝon al la ĉielo kaj frapante per mano al sia kapo plurfoje, Gu diris emocie:"Ho, tio estas tro malfacila! Sed mi certe provu vin helpi, tamen ne aspiru pri baldaŭa rezulto!"

Wang Xianke refoje riverencis kun dankemo al li kaj respondis:"Mi nur esperas revidi ŝin dum ni ankoraŭ vivas, sed ne zorgas kiom longe mi devas atendi!"

Duonjaro pasis sen informo. Iutage, homo frapis je la pordo de Wang Xianke. Jen letero sendita de Gu, kiu legiĝas:"Mia sendito al

Maoshan-monto jam revenis. Tuj venu al mi!"

Wang Xianke galopis senprokraste, sed Gu diris nenion. Wang demandis pri lia sendito, kaj Gu respondis:"Mi jam mortigis lin. Trinku iom da teo!" Noktomeze, Gu demandis al Wang Xianke : "Ĉu vi havas servistinon en via domo kiu konas Wushuang?"

Wang Xianke menciis Caiping kaj tuj alvenigis ŝin. Post atenta observado al ŝi, Gu ĝoje ridis kaj diris:"Mi volas prunti ŝin por kelkaj tagoj. Nun vi povas reveni!"

Post tagoj, subite cirkulis onidiro, ke altrangulo veturis pretr la gubernio kaj unu el la palacanoj servantaj en maŭzoleo estis mortpunita. Wang Xianke sentis maltrankvilon kaj surprizon. Li sendis Saihong informiĝi kaj eksciis ke la ekzekutita knabino ĝuste estis Wushuang. Wang Xianke eksplodis per korŝira plorego, veante:"Mi ja esperas helpon de Gu, sed nun Wushuang jam mortis. Kion fari?" Li larmis kaj ĝemveadis, tute ne povante sin regi.

Tiun saman nokton, post noktomezo, Wang Xianke aŭdis urĝan frapadon je pordo kaj, kiam li malfermis la pordon, li trovis Gu kunportanta grandan bambuan korbon.

"Ene kuŝas Wushuan," Gu diris al li, "laŭ ĉio aspekte nun ŝi estas morta, sed ŝia koro ankoraŭ restas iomete varma kaj ŝi reviviĝos postmorgaŭ. Vi povas doni al ŝi iom da drog-dekoktaĵo, sed nepre tenu ŝin en trankvilo kaj sekreto!"

Wang Xianke brakume portis la knabinon en ĉambron kaj li sola gardis ŝin. en mateno ŝia korpo jam fariĝis varma kaj ŝi malfermis siajn okulojn. Sed, ekvidante Wang, Wushuang kriis plore kaj refoje svenis. Wang Xianke donis al ŝi urĝan savon kaj flegon ĝis vespero kaj nur tiam ŝi rekonsciiĝis.

Gu diris al Wang Xianke : "Mi devas ankoraŭfoje prunti Saihong por fosi kavon post la domo." Kiam la kavo estis fosita iom profunde, Gu subite eltiris sian glavon kaj dehakis la kapon de Saihong, kaj la kapo rulfalis en la kapon. Tio timigis Wang Xianke, sed Gu diris al li: "Ne timu, sinjoro! Hodiaŭ mi rekompencas al via granda favoro. Mi aŭdis ke taoistoj de Maoshan-monto havas sorĉan medicinaĵon. Tiu, kiu prenis la medikamenton, tuj mortis sed reviviĝos post tri tagoj. Mi sendis peti pri tio kaj ricevis unu pilolon. Hieraŭ, laŭ mia aranĝo Caiping ŝajnigis sin

komisiito el imperiestra palaco kaj donis al Wushuang tiun pilolon, ordonante ŝin memmortigi pro ŝia rilato kun la ribela partio. Poste, mi veturis al la maŭzoleo kaj sub la masko kiel ŝia parenco mi elaĉetis ŝian 'kadavron' per cent ruloj da silkaĵoj. Mi ankaŭ donis abunde da subaĉetoj al ĉiuj koncernatoj tra la tuta vojo por sekretigi la aferon. la senditon al Maoshan-monto por la pilolo kaj ĉiujn portintojn de la korbo mi jam mortigis sur kampo ekster la urbo. ankaŭ min mem mi mortigos por vi. Vi ne devas resti ĉi tie pli longe. Ekster la pordo atendas dek portistoj, kvin ĉevaloj kaj ducent ruloj da silkaĵoj. Frumatene, ĉ. la 4-a horo vi kaj Wushuang forveturu, ŝanĝu viajn nomojn kaj forvagu por eviti persekuton."

Dirinte tion, Gu ekleviis sian glavon, Wang Xianke haste sin ĵetis por malhelpi al li, sed la kapo de Gu jam estis dehakita. Wang Xianke do enterigis la kapon kun la korpo de Gu.

Antaŭ heliĝo Wang Xianke kaj Wushuang ekveturis kaj ili vagis diversloke en Sichuan-provinco. Poste tra la rivergorĝoj ili venis al Jiangling, kaj tie loĝis por certa tempo. Kiam ili aŭdis nenian alarman informon el la metropolo, Wang Xianke kaj lia edzino revenis al sia domo en Xiangyang, kie ili travivis sian vivreston kaj havis multajn idojn.

Ho ve! Estas ja tro multe da renkontiĝoj kaj disiĝoj en la vivo de homoj, sed mi aŭdis nenion alian kompareblan al la supredirita okazaĵo, kiun mi ofte nomis unika en historio. Wushuang suferis konfiskiĝon en tumulta erao, sed Wang Xianke restis dumvive fidela je sia amo kaj finfine akiris ŝin, dank' al la helpo per la mirinda metodo de Gu. Maljuste mortigitaj homoj nombriĝis je pli ol dek. Post tiom multe da malfaciloj ili sukcesis reveni al sia hejmloko kaj kune vivis kiel geedzoj 50 jarojn. Ho, kiel mirinda rakonto!

Noveloj de Tang-dinastio

§ 22. La Bravaĵo de Sinjoro Guo Yuanzhen

Je dufoja klako de muso la teksto aŭtomate iras supren, kaj unu klako haltigos tion

Niu Sengru

● La Bravaĵo de Sinjoro Guo Yuanzhen

Dum Kaiyuan-erao(713-741) de Tang-dinastio s-ro Guo Yuangzhen, kiu poste fariĝis Daiguo-duko, malsukcesis en ŝtata ekzameno kaj vojaĝis de Linfen al Fengyang. En nokta irado li perdis sian vojon. Post longtempa misirado li ekvidis antaŭ si en tre malproksima loko flagron de lamplumo, kion s-ro Guo prenis por signo de loĝantoj kaj direktis sin tien. Post ankoraŭ 8 aŭ 9 lioj da irado li venis al domo kun tre altaj konstruaĵoj kaj pordo.

Enirinte tra la pordo, s-ro Guo rimarkis ke en la koridoroj kaj halo estis brilaj kaj kandeloj kaj rite aranĝitaj oferaĵoj. Jen ĉio montris kvazaŭ spektaklo verŝajne de familio kiu okazigas nupton por sia filino sed, je lia miro, tie regis sufoka kvieto kaj vidiĝis neniu homo.

S-ro Guo ligis sian ĉevalon antaŭ la okcidenta koridoro, supreniris laŭ ŝ tuparo en la halon kaj heziteme tie iris ien-reen, ne sciante kiun lokon li alvenis.

Subite aŭdiĝis el la orienta ĉambro en la halo singultaj plorĝemoj de knabino.

S-ro Guo do laŭte demandis: "Kiu ploras tie? Ĉu vivanto? aŭ nur fantomo? Kial en tiel solene nupte-aranĝita halo troviĝas neniu homo sed nur vi sola ploras?"

La ploranta knabino respondis: "En mia hejmvilaĝo troviĝas ĉi tie templo de la Nigra Generalo, kiu havas la sorĉan povon faligi feliĉon aŭ misfortunon al homoj. Ĉiujare li postulis de la lokanoj oferon de nova edzino, kaj la lokanoj devigite elektis el virgulinaj belan knabinon kaj edzinigis ŝin al li. Mi, kvankam estas malbela vilaĝa knabino, tamen, ĉar

mia patro monavidas pri la promesita premio-nuptdonaco de 500 miloj da moneroj, li kaŝe konsentis doni min kiel oferaĵon-novedzinon al la Nigra Generalo. Hodiaŭ vespere knabinoj de la vilaĝanoj venigis min ĉi tien sub preteksto de ekskurso al festeno. Ili intence ebriigis min kaj lasis min sola en tiu ĉi ŝlose fermita ĉambro por oferdoni min al la Nigra Generalo. Ho ve, mi estas forlasita de miaj gepatroj al perejo. nun mi estas atakita de timo kaj malĝojo. Ho, s-ro, ĉu vi vere estas homo? Se vi favore savus min el la malfeliĉo, mi volonte estu via servistino dum mia tuta vivo!" S-ro Guo sentis grandan indignon kaj demandis: "Kiam alvenos la t.n. Nigra Generalo?"

"Ĉirkaŭ noktomezo." respondis la knabino.

"Ho, mi estas viro, do mi certe savos vin per mia tuta forto," diris s-ro Guo. "Eĉ se mi ne sukcesos, mi volonte akompanos vin al kunmorto, certe ne lasos vin vane morti sub turmento de la malĉasta fimonstro!"

"Aŭdinte la konsolajn vortojn, la knabino iom ĉesigis sian plorĝemadon. S-ro Guo do eksidis sur la okcidenta ŝtuparo kaj translokigis sian ĉevalon al la nordo de la halo. Li ordonis sian serviston stari antaŭe, kaj, ŝ ajnigante sin kvazaŭ edzo-amiko, s-ro Guo atendis tie.

Post momento, sub prilumado de torĉoj alvenis multe da kaleŝoj kaj ĉevaloj. Du purpure vestitaj pedeloj eniris kaj returnen eliris, dirante: "Ho, troviĝas ĉi tie la ĉefministro!"

"Post nelonge, eniris du pedeloj en flava robo kaj tuj returnen eliris, ankaŭ dirante: "Ho, jen la ĉefministro troviĝas ĉi tie!"

Aŭdinte tion, s-ro Guo sentis kaŝan ĝojon kaj li subdiris al si: "Ha, se mi la ŝ destino fariĝos ĉefministro, do mi certe venkos super la monstro!"

Jen la generalo descendis de sia kaleŝo. la pedeloj avangardaj raportis al li. Tiam la generalo ordonis, dirante: "Eniru!"

Armitoj kun lancoj, glavoj, pafarkoj kaj sagoj eskortis lin eniri la domon kaj venis al la orienta ŝtuparo.

S-ro Guo sendis sian serviston raporti anoncante al la generalo: "Mia mastro s-ro Guo, kandidato por ŝtata ekzameno, petas intervidiĝon kun Via Moŝto!"

Kaj s-ro Guo faris riverencon.

La generalo komplimentis, dirante: "Ho, s-ro Guo, kio favore venigis vin ĉi tien al ni?"

S-ro Guo respondis: "Ĉar mi informiĝis ke hodiaŭ vespere okazos la nupto por Via Generala Moŝto, kaj mi voluntas funkcii kiel la akompananto-amiko de la novedzo en via festo."

Aŭdinte tion, la generalo tre ĝoje invitis lin sidiĝi. Ambaŭ do sidiĝis vid-al-vide kaj kunmanĝis interbabilante kun granda ĝojo. S-ro Guo havis en sia sako akran ponardon, per kiu li volis murdi la generalon kaj li ekdemandis: "Generala Moŝto, ĉu vi iam manĝis sekigitan cervaĵon?" Tiu respondis: "Ĉi tie oni malfacile trovas ĝin."

"Sed mi havas iomete da tia manĝaĵo, kiun mi akiris de la imperiestra kuirejo, kaj nun mi volas distranĉi ĝin por prezenti al vi." diris s-ro Guo. La Nigra Generalo tre ĝojis pri la propono. S-ro Guo do stariĝis, elprenis la sekigitan cervaĵon kaj sian ponardon, per kiu li komencis tranĉi. la detranĉitajn pecojn de la cervaĵo li metis en teleron, ke la geberalo mem prenu. La Nigra Generalo ĝoje etendis sian manon por alpreni, tute ne suspektante pri ia malbona eventualaĵo. Profitante lian sengardemon s-ro Guo forpuŝis la cervaĵon, ekkaptis lian antaŭbrakon kaj detranĉis ĝin. La Nigra Generalo ekkriis kaj dorrapidis. Ankaŭ liaj sekvantoj diskuris for surprizite.

Tenante la detranĉaĵon, s-ro Guo demetis sain vestaĵon kaj per tio envolvis ĝin. Li ordonis sian serviston eliri observi ekstere, sed ĉie regis nur kvieto kaj vidiĝis nenio eksterordinara. s-ro Guo do malfermis pordon de la orienta ĉambro kaj alparolis al la ploranta knabino: "Rigardu, jen la detranĉita antaŭbrako de la Nigra Generalo! Kaj, laŭ liaj sangospuroj, ni havas la motivon kredi, ke li baldaŭ mortos. Nun vi jam estas liberigita de la malfeliĉo; do eliru iom manĝi!"

La ploranta knabino do eliris. Ŝi havis aĝon de 17 aŭ 18 jaroj kaj aspektis tre bela. Ŝi ĵetis sin surgenu antaŭ s-ro Guo kaj diris: "Lasu min servi al vi dum mia tuta vivo! S-ro Guo konsolis ŝin per afablaj vortoj.

Kiam apenaŭ tagiĝis, s-ro Guo malvolvis la pakaĵon kaj ektrovis, ke la detranĉita antaŭbrako estis piedo de porko.

Jen aŭdiĝis ploroj, kiuj venis pli kaj pli proksimen. Tio ja estis grupo el la gepatroj kaj fratoj de la knabino kaj renomaj grandaĝuloj en la vilaĝo. Ili venis kunportante ĉerkon por sepulti la restaĵojn de la knabino. Vidante ke la knabino estas viva kaj apud ŝi estas nekonata sinjoro, ili tre miris kaj demandis. S-ro Guo rakontis al ili pri ĉio okazinta en la nokto. Tiam

la grandaĝuloj ĉiuj ekkoleris pro tio, ke s-ro Guo ofendvundis la dion, kiun ili kultis kun granda estimo.

la grandaĝuloj diris: "La Nigra Generalo ja estas dio reganta nian lokon, kaj ni kultis lin jam delonge. Ĉiujare ni oferis al li novelzinon kaj per tio ni akiris pacon kaj sekurecon. Kaj, se ni donus la oferaĵon-knabinon nur kun iom da prokrastiĝo, tuj falos sur nin katastrofaj uragano, ŝtormo, tondro kaj hajlo. Kial vi, fremda vojerarinto, aŭdacas nian sanktan dion? Post tiu perforta evento, do kiu dio povus gardi nin? Nun ni devas mortigi vin por konsekri al la Nigra Generalo, aŭ, almenaŭ ni devas aresti vin kaj sendi al la guberniestro."

Kaj ili ordonis al junaj vilaĝanoj ekkapti s-ron Guo. Tiam s-ro Guo diris: "Vi havas nur grandan aĝon sed ne grandan saĝon, dum mi estas vere prudenta en la mondo. Do, aŭskultu mian parolon! Ke dio laŭ volo de la Ĉielo regas iun lokon, ĉu tio ne similas al feŭduloj kiuj diligente regas sian feŭdon laŭ ordonon de imperiestro?"

"Ho, jes!" konsentis ĉiuj aŭskultantoj.

Kaj s-ro Guo daŭrigis: "Se la feŭduloj nur ĉasas voluptaĝojn en sia propra feŭdo, ĉu la imperiestro ne koleros? Se la feŭduloj nur kruele persekutis siajn popolanojn, ĉu la imperiestro ne sendos trupon por ilin puni? Se tiu, kiun vi nomas generalo, estas vera dio, kial do tiu havas piedon de porko? Ĉu la ĉiela imperiestro prenis malĉastan beston kiel sian komisiiton? Sciu, la malĉasta besto ja estas krima bruto en la mondo. Se mi ekzekutis ĝin laŭ justeco, ĉu tio estas riproĉinda? Inter vi ne troviĝas prudentulo, tiel ke ĉiujare okazas veinda morto al viaj knabinoj pro la fia monstro. Tiaj krimoj amasiĝis jam tiel multe ke ankaŭ la Ĉielo sentas indignon pro tio. Ĉu ne estas eble, ke la Ĉielo punu pere de mia mano? Agu laŭ miaj vortoj! Mi ekstermu por vi la fian monstron kaj forigu de vi ĉifoje por ĉiam la malfeliĉon ĉiujare oferi virgulinon, ĉu bone?"

Eklumigite de la vortoj, la vilaĝanoj tre ĝojis kaj respondis unuvoĉe: "Ni volonte obeu al via instruo!" S-ro Guo do ordonis al la centoj da vilaĝanoj kunvokitaj, ke ili kunportu armilojn kiaj pafarkoj, sagoj, glavoj, lancoj kaj ŝoveliloj, kaj ekmarŝu lin sekvante. Ili serĉis laŭ la sangospuroj, kaj, post irado de 20 lioj, ili rimarkis ke la sangospuroj direktis sin en grandan tombokavon. Ili do sieĝis tie kaj komencis fosi. Iom post iom vidiĝis truo kiel aperturo de vazo. S-ro Guo ordonis kolekti brullignojn, ilin bruligi

kaj enĵeti en la kavon por prilumi. Interne la tombkavo havis kavernon grandan kiel ĉambro, kie giganta porko sen maldekstra antaŭpiedo kuŝis surtere sangomakulita. la porkego rapide eliris tra fumo, sed mortis sub la ĉasado.

Nun la vilaĝanoj jubilis kun granda ĝojo. Ili kolektis sumon da mono por doni kiel rekompenco al s-ro Guo. Sed s-ro Guo fordankis dirante: "Mi agis ja por forigi malutilon al popolanoj, sed ne por vendi ĉasaĵon."

?La elsavita knabino faris adiaŭon al siaj gepatroj kaj parencoj, dirante: "Dank' al via favoro mi havis la feliĉon fariĝi via sangfamiliano. vivante ĉiam nur en mia buduaro, certe mi faris nenian kulpon, pro kiu mi meritis morton. Tamen, pro 500 miloj da moneroj, vi konsentis edzinigi min al la monstra bestaĉo, eĉ forlasis min en serurita ĉambro, ĉu tio estas ago de homo? Se mi ne estus savita de la bonkora brava s-ro Guo, ĉu mi ankoraŭ havus vivon hodiaŭ? Sekve mi povas tiel diri, ke mi estas forlasita de miaj gepatroj al morto sed feliĉe revivigita de s-ro Guo. tial nun mi volonte fariĝu sekvanto de s-ro Guo kaj ne plu okupos min per la malnova hejmloko!" Larmante la knabino riverencis al s-ro Guo kaj petis lian akcepton.

S-ro Guo per ĉia motivo persvadis ŝin resti en sia propra hejmo ĉe la gepatroj, sed ŝi neniom ŝanĝis sian decidon. Vole-nevole, s-ro Guo akceptis ŝin kiel kromedzinon, kiu poste naskis por li plurajn filojn. S-ro Guo poste fariĝis nobla altrangulo. Ĉar ĉio okazis laŭ antaŭdestino, tial, kvankam li troviĝis en fremda loko kaj eĉ en templo de fantoma monstro, tamen tio neniel povis kaŭzi malfeliĉon al li, tio ja estas evidenta.

* Niu Sengru(779-847), ĉefkortegano kaj ĉefprokuroro en Tang-dinastio. Li emis verki notojn pri strangaĵoj.

Noveloj de Tang-dinastio

§ 23. La Tria Ino de Banqiao-gastejo

Je dufoja klako de muso la teksto aŭtomate iras supren, kaj unu klako haltigos tion

Xue Yusi (Ŝjue Jusi)

● La Tria Ino de Banqiao-gastejo

En Tang-dinastio, okcidente de Bianzhou troviĝas hotelo de Banqiao. La mastrino, Tria Ino, kies devenon neniu scias, estis vidvino pli ol 30-jara, sen ido kaj parencoj. Kun kelkaj domoj, ŝi okupis sin per mastrumado de la hotelo, sed sufiĉe riĉa, kun multaj azenoj en la stalo, kiujn ŝi ofte vendis je malkara prezo al la veturigistoj, ĉu ofica aŭ privata, al kiuj nur se mankas forta ŝarĝbruto. Per tio ŝi akiris al si bonan famon. Tial pasaĝeroj ofte emas viziti al ŝia hotelo.

Dum Yuanhe-erao (806--- 820), Zhao Jihe, pasaĝero de Xuzhou, dum sia vojaĝo al la Orienta Ĉefurbo restis tie tranokti. Ses aŭ sep gastoj venis jam pli frue kaj okupis respektive la pli oportunan liton. S-ro Zhao, la malpli frua, ricevis liton plej internan, tuj apud la muro najbare de la ĉambro de la mastrino.

La Tria Ino regalis la gastojn per tre abunde da manĝaĵoj. En malfruaj horoj ŝi prezentis vinon kaj ili kune ĝuis la drinkadon tre ĝoje. S-ro Zhao, kvankam maldrinkema, ankaŭ partoprenis en la gaja babilado. En la horo malpli frua ol la dua nokta gardoperiodo, la gastoj ebriiĝintaj ĉiuj iris al sia lito. Ankaŭ la Tria Ino revenis al sia ĉambro, fermis la pordon kaj estingis la kandelon.

Ĉiuj dormis profunde, nur s-ro Zhao neniel povis endormiĝi. Aŭskultante susuron el la najbara ĉambro de la Tria Ino, li sentis, kvazaŭ ŝi ion movis. Hazarde li subrigardis tra fendeto kaj vidis ke la Tria Ino prenis kandelon el sub kovrilo kaj ĝin lumigis. Poste, ŝi prenis el kesto plugilon, lignajn bovon kaj pupon, kun grandeco respektive nur de ses aŭ sep coloj. Metinte ilin antaŭ la forno ŝi ŝprucigis per plenbuŝo da akvo kaj la du

lignaĵoj ekmoviĝis. La ligna pupo jen plugis malgrandan terpecon antaŭ la lito, bridante la lignan bovon ir-revenen. Dume la Tria Ino prenis ree de la kesto sakon da fagopirsemoj, kion ŝi donis al la ligna pupo ke li semu. Dum palpebruma momento la semoj ekfloris, kreskis kaj maturiĝis fagopiroj, kion la ligna pupo rikoltis. Tiam la Tria Ino starigis etan muelilon. Farinte farunon, ŝi remetis la pupon, lignaĵon k.c. en la keston, kaj per la faruno ŝi faris kelkajn dabingojn.

Baldaŭ kokerikis. La gastoj ekvojaĝos. La Tria Ino ellitiĝis la unua. Ŝi lumigis la kandelojn, aranĝis manĝotablon, sur kiu ŝi metis la novbakitajn dabingojn kiel manĝaĵojn de la gastoj. Tiam ekfulmis ideo ĉe s-ro Zhao. Li subite foriris haste, sed fakte nur embuskis sin ekstere de la domo kaj subgvatis. Li vidis ke la gastoj kunsidis ĉirkaŭ la tablo kaj manĝis la dabingojn. Apenaŭ fininte la manĝon, subite ili falis teren kun azena heno kaj dum palpebrumo ĉiuj jam transformiĝis en azenojn, kiujn la Tria Ino senescepte pelis al la stalo en la posta korto de la hotelo kaj kies riĉaĵojn ŝi alproprigis ĉiom.

Tion s-ro Zhao malsekretigis al neniuj. Post pli ol unu monato, li revenis de la Orienta Ĉefurbo. Antaŭ ol atingi la hotelon de Banqiao, li faris anticipe fagopiran dabingon, same grandan kiel tiu de la mastrino. Atinginte li ree loĝis en la hotelo. La Tria Ino varme bonvenigis lin kiel lastfoje. Tiun vesperon estis neniuj aliaj gastoj kaj la regalo estis pli abunda. En malfrua nokta horo, ŝi afable pridemandis kion la gastoj deziras. S-ro Zhao petis ke la mastrino preparu iom da matenmanĝo la sekvantan matenon antaŭ lia ekveturo. La Tria Ino respondis al la gastoj ke estu trankvila pri tio. Noktmeze, s-ro Zhao subrigardis ke ĉio okazis kiel antaŭe. Je matenkrepusko, la Tria Ino preparis manĝopladon kun manĝaĵoj, fruktoj kaj kelkaj dabingoj. Fininte tion, ŝi foriris por alia objekto.

Profitante tiun ŝancon s-ro Zhao tuj aliris kaj ŝanĝis unu per sia antaŭ preparita dabingo. Tion la mastrino sciis neniom. Antaŭ sia ekveturo s-ro Zhao iris al matenmanĝo. Li diris al la Tria Ino: "Okaze mi mem havas dabingojn, do, forprenu la viajn por regali aliajn gastojn." Li ekprenis sian dabingon manĝi. Ĝuste kiam li manĝis, la Tria Ino venas kun teo, s-ro Zhao diris: "Kara mastrino, bonvole gustumu mian dabingon." Li donis al ŝi la interŝanĝitan kaj ŝi ekmanĝis. Ĝus ĉe la ektuŝo de la manĝaĵo la Tria Ino ekfalis teren kun azena heno, kaj transformiĝis en azenon, eĉ tre fortan. S-ro Zhao do rajdis ĝin ekveturi. Li ankaŭ prenis ĉiom la lignajn pupon, bovon, plugilon k.c., sed, ĉar ne posedante la sorĉarton, li ne povas disponi ilin. Tre glate s-ro Zhao vojaĝis multajn lokojn rajdante sur la transformita azeno, kiu povas iri po cent liojn ĉiutage.

Post kvar jaroj li vojaĝis al la trapasejo Tongguan. Atinginte lokon kvin aŭ ses liojn oriente de la Templo de Huashan-monto, li renkontis apudvoje maljunulon kiu ridegis manklakante, dirante: "Ho, la Tria Ino de Banqiao, kial en tia formo?"

Ekkaptante la azenon li diris al s-ro Zhao: "Kvankam ŝi estas kulpa, tamen vi ja sufiĉe punis ŝin. Bonvole liberigu ŝin ekde nun!"

La maljunulo do ekdisŝiris de la muzelo kaj el la azena felo eksaltis la Tria Ino, tute sama kiel en la malnova tempo. Riverencinte al la maljunulo, ŝi foriris kaj malaperis neniu sciis kien.

Noveloj de Tang-dinastio

§ 24. Oldulo Zhang

Je dufoja klako de muso la teksto aŭtomate iras supren, kaj unu klako haltigos tion

Li Fuyan (aŭtoro en Tang-dinastio, vivis ĉ. 840 p.K.)

● Oldulo Zhang

Oldulo Zhang estis maljuna legomĝardenisto en Liuhe-gubernio de Yangzhou. Li havis najbaron nomatan Wei Shu, kiu funkciis en Tianjian-erao(502-520) de Liang-dinastio kiel oficisto sub prefekto de Yangzhou. Post plenumo de siaj oficjaroj Wei Shu revenis hejmloken de Yangzhou. Tiam lia unua filino jam havis la harpinglo-portan aĝon, Wei Shu alvokis lokan svatistinon kaj komisiis ke ŝi trovu por li bonan bofilon. Informiĝinte pri tio, Oldulo Zhang kun granda ĝojo atendis la svatistinon ĉe la pordo de Wei Shu. Kiam ŝi eliris, Oldulo Zhang insiste invitis ŝin al sia hejmo kaj regalas ŝin per vino kaj pladoj. Post sufiĉe da drinko, Oldulo Zhang ekparolis al la svatistino:

"Mi informiĝis, ke en familio Wei estas fraŭlino en aĝo por edziniĝo kaj vi serĉos por ŝi la fianĉon, ĉu tio estas vera?"

"Jes." respondis la svatistino.

"Mi, kvankam maljuna," diris Oldulo Zhang, "tamen ja povas vivteni min per kulturado de mia legomĝardeno. Bonvole petu por mi ŝian manon kaj mi certe dankos vin per kontentiga rekompenco post la sukceso!"

La svatistino eksplodis per insultoj kaj kolere foriris, sed la sekvan tagon Oldulo Zhang refoje vizitis la svatistinon.

"Kial vi ne faru iom da pripenso, maljunulo!" malaprobis la svatistino, dirante: "Ĉu povus okazi, ke filino de ŝtatoficisto donus sian manon al maljuna legomĝardenisto? Eĉ se ŝia familio ne estas riĉa, tamen similaj ta ŭgaj familioj troviĝas ja ne malmulte. Vi neniel indas pariĝi kun ŝi. Kial do mi havigos al mi ofendojn en domo de Wei nur pro via taso da dankvino?"

"Vi provu nur unufoje por mi," Oldulo Zhang obstine petegis, "se via propono malsukcesos, tion decidus ja mia sorto!"

Vole nevole, la svatistino transsciigis la peton al familio Wei.

"Ho, kiom vi malestimas min! Ĉu pri mia malriĉeco?" ekkoleris Wei Shu dirante. "Ĉu vi imagas ke mia familio konsentus je tio? Kia homo estas tiu malbeninda legomĝardenisto? Kial li aŭdacas havi tian ideon? Fi al li la nemenciinda ulo! Kial vi estas tiel senprudenta propeti por tiu sentaŭgulo?"

"Jes, ja ne decas ke mi preparolis pri tio." sin pravigis la svatistino. "sed la maljunulo fojfoje instigis kaj mi vole-nevole devas transsciigi lian vorton al vi."

"Do diru al li," Wei Shu kun kolerego diris. "mi donos al li la manon de mia filino kondiĉe se li povos alsendi 500 monermilojn al ni en unu tagnokto!"

La svatistino tuj eliris de la domo de Wei kaj transsciigis la vortojn al Oldulo Zhang.

"Jes, konsentite!" Oldulo Zhang respondis, kaj, post nelonge li jam per ĉaro sendis al la domo de Wei--- la promesitan 500 minermilojn. Ege surprizite la familianoj de Wei diris: "Hieraŭ mi diris ja ŝercaĵon! La maljunulo vivtenas sin per kulturo de ĝardeno. De kie do li povus akiri tiom grandan sumon? Mi diris pri la kondiĉo por doni manon de mia filino, ĉar mi firme kredis ke li certe ne havas monon. Sed nun li rapide alsendis la sumon antaŭ la tempolimo. Kiel ni devas respondi?"

Wei Shu sendis subobservi la reagon de la filino. Sed la filino montris neniom da ofendiĝo. Wei Shu diris: "Tre eble tio okazas laŭ Destino!" kaj li jesis la svatiĝon.

Post geedziĝo kun filino de Wei Shu, Oldulo Zhang ne forlasis sian profesion ĝarden-kulturon. Li ankoraŭ sterkis, sarkis, kaj vendis legomojn en foiro, dum lia edzino mem kuiris kaj lavis, kun nenia hontemo. Tio tre malplaĉis al ŝiaj parencoj, sed ili neniel povis ĉesigi la malŝatatan konduton de la geedzoj Zhang.

Tiel forpasis pluraj jaroj. Prudentuloj el la parencoj kaj amikoj fine plendis al Wei Shu:

"Jes, via familio estas vere malriĉa, sed ĉu vi ne povis parigi vian filinon al junulo de malriĉa familio? Kial vi edzinigis ŝin al maljuna ĝardenisto?"

Se vi rigardas vian filinon forlasinda, kial ne sendu ŝin al malproksima loko?'

La sekvan tagon, Wei Shu aranĝis vinon, pladojn. Li venigis sian filinon kaj Oldulon Zhang. Dum drinkado Wei Shu iel sugestis sian deziron ke ili forveturu vivi aliloken.

Oldulo Zhang stariĝis, dirante:

"Kial ni ankoraŭ ne forveturis, ja pro tio, ĉar mi supozas ke vi eble bedaŭrus pri nia disiĝo. Nun, se vi malinklinas pri nia najbareco, ni forveturu tute sen malfaciloj. Ĉar mi havas bienon ĉe Wangwu-monto, morgaŭ ni ekveturos tien!"

La sekvan frumatenon, Oldulo Zhang venis adiaŭi al Wei Shu, dirante:

"Estonte, se vi sopiros nin, sendu la pliaĝan fraton al la suda deklivo de Tiantan-monto por nin serĉi."

Li rajdigis sian edzinon sur azenon, donis al ŝi bambuan ĉapelon kaj ekveturis, mem sekvante post ŝi, kun lambastono en sia mano. Ekde tiam venis nenia informo de ili.

Forpasis pluraj jaroj, Wei Shu eksopiris pri sia filino, opiniante, ke ŝi jam fariĝis malriĉa ĉifonulino plu ne rekonebla. Wei Shu do sendis sian pli aĝan filon Wei Yifang serĉi sian fratinon.

Venante al la suda deklivo de Tiantan-monto, Yifang renkontis iun nigrehaŭtan serviston, kiu plugis jugante flavan bovon. Yifang demandis al li:

"Ĉu ĉi tie troviĝas bieno de Oldulo Zhang?"

La servisto rapide salutis al li kaj respondis: "Ho, s-ro la Unua Frato, kial vi ne venas dum tiel longa tempo? La bieno de Oldulo Zhang estas tre proksima kaj mi voĵgvidu por vi!"

Wei Yifang iris gvidate de la servisto al la oriento.

Unue ili ascendis monton, malsupre ĉe la montpiedo fluas rivero.

Transirinte la riveron, ili preterpasis dekkelkajn lokojn, kie la pejzaĝoj varias pli kaj pli mirindaj, malsame ol tiuj en la homa mondo. Jen ili descendis de monto, refoje transiris riveron. Norde de la bordo subite vidiĝis granda domo kun ruĝaj pordklapoj. Interne troviĝis pompaj pavilonoj, turoj, sieĝitaj de raraj floroj kaj arboj. Ŝvebis buntaj nuboj kaj flugis tien reen feniksoj, gruoj kaj pavoj. aŭdiĝis kantado kaj muzikoj tre plaĉaj. Montrante al la domo, la servisto diris: "Jen bieno de Oldulo

Zhang!"

Wei Yifang ege surpriziĝis de tia neatendita mirindaĵo.

Kiam ili venis al la pordo, tie staris lakeo en purpura vesto, kiu humile riverencis kaj kondukis ilin en halon. La halo estis tiel lukse dekoraciita, ke Wei Yifang neniam vidis ion similan aliloke. En aero ŝvebis nekonataj delikataj aromoj, kiuj disvastiĝis inter valoj.

Aŭdiĝis jen sono de interfrapantaj jadaĵoj, kiuj iom post iom proksimiĝis. Eniris du servistinoj anoncante:

"Alvenas la mastro!"

Poste aperis dekelkaj belegaj servistinoj, kiuj iris duope en paralelaj vicoj kvazaŭ iun kondukante.

Jen subite aperis homo kun majesta ĉapo, portante skarlatan silkan robon kaj ruĝajn ŝuojn.

Servistino kondukis Wei Yifang saluti al li. Tiu homo estis altstatura, digna kaj kun vizaĝo delikathaŭta.

Atente observante, Wei Yifang trovis ke tiu ja estis Oldulo Zhang!

"En la mondo de mortemuloj oni vivas kvazaŭ en fajro," ekparolis Oldulo Zhang. "antaŭ ol la korpo ĝuis agrablan malvarmiĝon, la flamo de ĉaĝo rebruliĝis, tiel ke oni ne trovis eĉ momenton da trankvilo. Kara bofrato, kiel vi povis ĝoje pasigi vian tempon en longa gastado? Via fratino nun kombas al si harojn kaj ŝi baldaŭ elvenas."

Li salutis al Wei Yifang kaj invitis lin sidiĝi.

Post momento, venis servistino anoncante:

"La sinjorino jam finis sian kombadon!" kaj ŝi enkondukis Wei Yifang en salonon por intervidiĝi kun la fratino.

Traboj de la salono estis el kalambako, la pordoj inkrustiĝas je testudkiraso, la fenestroj estis el jaspoj, kaj kurtenoj el perloj, la ŝtuparo aspektis glata kaj verda, oni ne scias el kio ĝi estis farita. La vesto kaj ornamaĵoj de lia fratino pompas tiel lukse ke Wei Yifang neniam vidis similan en la homa mondo. La gefratoj Wei interŝanĝis kelkajn komplimentojn. La fratino parolis nur demande pri la farto de gepatroj, iom seke, ne tre intime.

Post momento okazis bankedo, kun frandaĵoj nepriskribeble delikataj kaj ambroziaj.

Post vespermanĝo, Wei Yifang estis kondukita al interna ĉambro

tranokti.

La sekvan frumatenon, kiam Wei Yifang sidis kune kun Oldulo Zhang, venis servistino, kiu flustris ion ĉe la orelo de la mastro.

Oldulo Zhang diris, ridante: "Ĉe ni estas gasto. Ĉu decas ke ni lasu lin soleca ĝis vespero?"

Sin turnante al Wei Yifang li klarigis:

"Mia juna fratino volas vojaĝi al la fea monto Penglai, kaj via fratino ankaŭ kunvojaĝos ŝin akompanante. Sed ni certe revenos antaŭ la vespero, kaj vi, bofrato, bonvole ripozu ĉitie libere."

Riverencinte al Wei Yifang, Oldulo Zhang eltiris for.

?Post momento, ekaperis buntaj nuboj en la korto, alflugis feniksoj kaj aŭdiĝis muzikoj.

Oldulo Zhang kaj lia edzino, fratino rajdis po unu fenikso, kaj ilin sekvis dekelkaj akompanantoj, kiuj rajdis respektive sur blanka gruo. La birdoj iom post iom flugis alten al la ĉielo, direktante sin rekte al la oriento, kaj baldaŭ ne plu videblaj, sed aŭdiĝis ankoraŭ la milda muziko en aero.

Wei Yifang ripozis en la interna salono. Juna servistino priservis al li tre ĝentile kaj zorgeme.

Vespere, ekaŭdiĝis mallaŭta muzikaĵo, kaj Oldulo Zhang kun lia edzino reaperis en la korto, kaj parolis al Wei Yifang:

"Ho, granda soleco sufiĉe turmentis vin! Tamen, ĉi tie estas loko por feoj. Mortemuloj neniel povis alveni. ke vi alvenas, tio okazis laŭ via antaŭdestino. Sed ne decas ke vi restas ĉi tie longan tempon. Morgaŭ ni forsendos vin."

Je adiaŭo, la fratino de Wei Yifang refoje eldiris kaj petis lin transdoni

korajn salutojn al gepatroj.

"Ni vivas tiel malproksime for de la homa mondo," Oldulo Zhang diris, "kaj ni ne havis tempon skribi leteron al ili." Li donacis al Wei Yifang 480 taelojn da arĝento, kaj, aldone ankaŭ malnovan pajlan ĉapelon.

"Se iam mankos al vi mono," Oldulo Zhang diris. "Vizitu al la drogvendisto Oldulo Wang ĉe la norda pordo de urbo Yangzhou, ke li transdonu al vi dek milionojn da moneroj, tiam vi montru al li la pajlan ĉapelon kiel ateston."

Tiel ili disiĝis. Oldulo Zhang ordonis ke la nigrahaŭta servisto sendu la gaston. Kiam ili venis al Tiantan-monto, la nigrahaŭta servisto riverencis al Wei Yifang kaj mem foriris revenen.

Wei Yifang sola revenis al sia hejmon kun la donacita mono. Ĉiuj liaj familianoj tre miris pri lia aventura travivaĵo, opiniante, ke li renkontis ĉu feojn, aŭ fantomojn, sed neniu povis certigi kia interpreto estis pli prava.

Forpasis ankoraŭ 5 aŭ 6 jaroj. La donacita mono tute forkonsumiĝis, kaj Wei Yifang ekpensis pri la promesita mono ĉe Oldulo Wang. Li volis viziti al Yangzhou, sed hezitis, dubante ĉu tio estus fikcio? Li diris al si mem: "Por preni tiom grandan sumon, tamen vi havas nenian ateston en skribo, ĉu la malnova pajla ĉapelo estas taŭga?"

Sed lia financa stato fariĝis pli kaj pli mizera, kaj liaj familianoj ĉiuj instigis ke li vizitu la Oldulon Wang.

"Eĉ se li donos al vi neniom, je kio vi perdos?"

Wei Yifang fine ekiris al Yangzhou. enirinte la nordan urban pordon, li trovis vendejon kie maljunulo vendas drogojn. Wei Yifang ĝentile ekdemandis: "Ĉu mi havas la honoron scii pri via familia nomo?"

"Mi havas familian nomon Wang." tiu respondis.

"Oldulo Zhang permesis ke mi ricevu de vi dek milionojn da moneroj, kaj li donis pajlan ĉapelon kiel ateston."

"La sumo estas preta," respondis Oldulo Wang. "sed ĉu via ĉapelo ankaŭ pretiĝas?"

Wei Yifang eldonis la pajlan ĉapelon, dirante:

"Vi ja povas kontroli tion, ĉu vi ne konas ĝin?"

Antaŭ ol Oldulo Wang diris ion, eliris depost la blua kurteno knabino, kiu diris:

"Oldulo Zhang ofte vizitis nin. Foje li petis min fliki por li la ĉapelverton. Okaze tiam mankis al mi nigra fadeno, kaj mi ĝin flikis per ruĝa fadeno. Mi ja povas rekoni miajn fadenon kaj kudraĵon."

Ŝi prenis la pajlan ĉapelon, ekzamenis, kaj konstatis ke jes.

Tiel Wei Yifang sukcesis kunporti la grandan sumon hejmen reveni kaj li konvinkiĝis ke Oldulo Zhang vere estas senmortulo.

Post kelka tempo, Wei Shu sopiris sian filinon kaj refoje sendis Wei Yifang al la suda deklivo de Tiantan-monto por ŝin viziti.

Veninte al la celita loko, Wei Yifang trovis sin en labirinto de montoj kaj riveroj, nenia vojo tie estis. Li demandis al lokaj arbohakistoj, sed neniu el ili sciis ke troviĝas la bieno de Oldulo Zhang. Kun granda bedaŭro Wei Yifang revenis hejmen, kaj la tuta familio opiniis, ke pro la baro inter feoj kaj mortemuloj ili neniam havos la revidon kun la filino.

Wei Yifang denove serĉis Oldulon Wang, sed tiu ankaŭ malaperis.

Forpasis ankoraŭ kelkaj jaroj, Wei Yifang hazarde vojaĝis al Yangzhou.

Kiam li promenis ĉe la norda urba pordo, subite li vidis la nigrahaŭtan serviston de Oldulo Zhang, kiu aliris salutante:

"Kiel fartas viaj estimataj familianoj? Kvankam la Sinjorino ne povas reveni hejmen, tamen ŝi estas kvazaŭ ĉiam ĉe vi kaj bone scias ĉiujn detalojn en via domo."

Li transdonis al Wei Yifang dek ĝin-ojn da oro, dirante:

"Jen donaco al vi laŭ ordono de la Sinjorino. Nun mia mastro kundrinkas kun Oldulo Wang en tiu ĉi drinkejo. Bonvole atendu momenton kaj mi eniru raporti!"

Wei Yifang sidis sub la vinflago atendante. Sed ĝis vesperiĝo li ankoraŭ ne vidis eliron de la nigrahaŭta servisto. do, li mem eniris observi. En la drinkejo sidis amasoj da drinkantoj, sed troviĝis ne la Olduloj nek la nigrahaŭta servisto. Rigardante al la oro donacita, li trovis ke tio estas vera oro. Kun miro kaj suspiro Wei Yifang revenis. Per la donacita riĉaĵo li vivtenis sian familion ankoraŭ kelkajn jarojn. Sed poste neniu sciis informo de Oldulo Zhang.

Noveloj de Tang-dinastio

§ 25. Forpreno de Skatolo far Hongxian

Je dufoja klako de muso la teksto aŭtomate iras supren, kaj unu klako haltigos tion

Yuan Jiao

● Forpreno de Skatolo far Hongxian

Hongxian estis servistino de Xue Song, la armeestro de Luzhou. Ŝi lertis en ludo de kordmuzikilo nomata Ruan kaj bonis historiajn kaj konfuceanismajn verkojn. Xue komisiis ŝin administri liajn dokumentojn kaj korespondon kaj prepari raportojn al la imperiestro. Li eĉ donis al ŝi la titolon "La Interna Sekretario".

Foje, okazis grandioza festeno en la armeo. Hongxian diris al Xue:

"La tamburado sonas sufiĉe triste, la ludanto certe havas malĝojon en sia koro."

Ankaŭ Xue Song bone konis muzikon, li respondis: "Jes. Vi diras prave."

Xue alvokis la tamburiston pridemandi, kaj tiu respondis: "Hieraŭ nokte mia edzino mortis, sed mi ne kuraĝas peti forpermeson."

Xue tuj lasis lin hejmen reveni.

Tiam estis tempo post la erao Zhide(756-757). Paco ankoraŭ ne tute revenis en la baseno de la Flava Rivero, kie troviĝis ne plene eliminataj ribelaj trupoj. La Kortego fondis Zhaoyi-armeon, kies garnizona komandejo rezidis en Fuyang kun Xue Song kiel ĝia komandanto por regi la vastan regionon oriente de Taihang-monto. Post la milito en lastaj jaroj tiu nova komandejo nur haste fondiĝis antaŭ nelonge. La Kortego ordonis, ke Xue Song edzinigu sian filinon al filo de Tian Chengsi, la armeestro de Weibo, kaj edzigu sian filon al filino de Linghu Zhang, la armeestro de Huazhou, por ke la armeestroj de la tri garnizonejoj boparenciĝu kaj iliaj personoj ofte vizitu unu alian. Tian Chengsi suferis malsanon de venena varmo, precipe en somero. Li ofte diris: "Ho, se mi povus translokiĝi al la garnizonejo oriente de Taihang-monto, mi povos ĝ

ui tian malvarmeton kaj mia vivo certe plilongiĝos je pluraj jaroj." Tian Chengsi do varbis 3000 sentimajn bravulojn el sia armeo, favore provizis ilin, kaj nomis ilin "eksterdomaj viroj". Tian ofte ordonis ke 300 viroj el ili nokte gardu lian komandejon en Weibo.

Li elektis bonaŭguran tagon por aneksi Luzhou kaj transloki tien sian komandejon.

Informiĝinte pri tio, Xue sentis grandan ĉagrenon tagnokte. Li ofte murmuris al si mem suspire, sed povante trovi nenian kontraŭrimedon. Estis nokto, kiam la pordo de kazerno jam fermiĝis kaj la gardoperiodo baldaŭ komenciĝis, Xue promenis en la korto kun apogbastono. Lin akompanis nur Hongxian sola.

"Dum tuta monato," diris Hongxian, "via moŝto ne trankvile dormis kaj manĝis. Ĉu vi zorgas pri la najbara loko?"

"La afero koncernas nian sekurecon kaj vi ne povas kompreni." respondis Xue.

"Kvankam mi estas nur nenobla servistino," diris Hongxian. "tamen mi volas forigi la ĉagrenon de mastro."

Xue do konfidis al ŝi la aferon.

"Mi heredis la honoran titolon de mia patro kaj avo, kaj ĝuas la grandan favoron de la Kortego." Xue diris. "Se mi perdos la teritorion, mi perdos ankaŭ la honoran postenon akiritan dank' al la centjara merito de mia familio."

"Helpi vin estas facila afero." diris Hongxian. "Estu trankvila! Lasu min iri al Weibo observi la situacion kaj subrigardi ĉu okazos io fiintenca. Nun mi ekiru je la unua nokta gardoperiodo kaj je la tria noktmeze jam revenos raporti vi la rezulton. Bonvole preparu rajdan senditon kaj komplezan leteron. Ĉion alian ni traktu post mia reveno!"

"Ho, mi estas vere malakrevida!" kun granda miro Xue diris. "eĉ ne sciis ke vi estas eksterordinara knabino. Tamen, se la afero malsukcesos, la malfeliĉo trafos nin pli frue. Kion fari?"

"Mi neniam spertis malsukceson!" Hongxian respondis kaj eniris sian ĉambron por prepari la vojaĝon.

Ŝi kombis sian hartuberon laŭ modo de sudokcidenta nacimalplimulto Wuman, kun ora harpinglo en feniksa formo, portis broditan purpuran jakon kaj malpezajn nigrajn silkŝuojn. Ĉe ŝia brusto estis ponardo kun

drakaj desegnoj kaj sur ŝia frunto skribiĝis la nomo de la norda dio Taiyi. Ŝi riverencis al Xue kaj malaperis en palpebruma daŭro. Xue revenis en sian ĉambron, fermis la pordon kaj sidiĝis kun dorso al brulanta kandelo. Li drinkis kutime nur kelkajn pokalojn da vino, sed ĉi nokte li ne ebriiĝis eĉ post drinko de dekelkaj pokaloj. subite li aŭdis matenan klarionadon en vento kaj folion falinta en la korto. Surprizite li trovis ke Hongxian jam revenis.

Xue ĝoje demandis: "Ĉu sukcesis la aferon?"

"Mi ne kuraĝas ne plenumi la taskon!" respondis Hongxian.

"Ĉu vi mortigis homojn?"

"La afero ankoraŭ ne estis tiel serioza." diris Hongxian. "Mi forprenis nur lian oran skatolon ĉe lia litkapo kiel ateston."

Kaj ŝi daŭrigis raportante: "Antaŭ la noktomezo mi jam atingis Weibo-n. Esplorinte plurajn pordojn mi venis al lia dormoĉambro. Aŭdiĝis la ronkoj de la 'eksterdomaj viroj' en koridoro, mi vidis ke gardantaj soldatoj paŝis en la korto kaj aŭdis iliajn vokojn en vento pri pasvorto. Mi malfermis la maldekstran pordklapon kaj iris al lia lito. Mi vidis ke via boparenco Tian Chengsi profunde dormis interne de litvualo. sub lia kapo estis desegnita kapkuseno el rinocera ledo. Lia hartubero estis envolvita per flava gazo. Ĉe lia kapkuseno kuŝis sepstela spado. ĉe la spado troviĝis ora skatolo malfermita, ene skribiĝis lia naskiĝdato kaj la nomo de la Norda Pokalo--- Vivmorta dio. La skribaĵon kovris famaj aromaĵo kaj perloj. Ho, kompatinde! Tiu aremeestro tirana en sia komandejo ja deziras laŭplaĉe agi dum sia vivo, sed en dormo li tute ne konsciis la danĝeron ke lia vivo jen de mia mano. Tamen mi preferis lasi

lin vivi, sen kapto sekvata de reliberigo, por eviti bedaŭron en estonteco. Tiam la lumo de kandeloj jam velkis malhela, kaj la aromaĵo en forno iom post iom forbrulis. Ĉie troviĝis servistoj kaj armiloj. La servistoj dormis ronkante, kun kapo klinita al ekrano aŭ kun tuko en mano. Mi eltiris harpinglon de iuj el ili, kunligis iliajn jupojn, tamen neniu reagis, kvazaŭ ĉiuj dronis en malsana sveno. Mi do forprenis la oran skatolon kaj revenis. Elirinte de la Okcidenta Pordego de Weibo mi iris 200 liojn kaj vidis la Kupran Terason alte staranta kaj la riveron Zhangshui fluanta orienten. Matene ventego balais kampojn kaj la lumo pendis oblikve sur arbaro. Mi foriris en tristo sed revenis kun ĝojo, ke mi forgesis lacon. Mi ĉiam gravuris vian favoron en mian koron, nun fine mi plenumis mian multjaran deziron vin rekompenci. Tial nokte mi ir-revene rapidis 700 liojn. Mi entrudiĝis en danĝeran lokon, preterpasis 5-6 urbojn por redukti vian maltrankvilon. Mi ne kuraĝas plendi al vi pri mia malfacilo."

Xue Song do tuj sendis pere de la rajda sendito jenan leteron:

"Hieraŭ nokte gasto venis al mi de Weibo, dirante ke li akiris oran skatolon ĉe la kapo de Via Marŝala Moŝto. Mi ne kuraĝas ĝin restigi ĉe mi kaj nun redonas ĝin al vi senprokraste."

La sendito galopis sur ĉevalo tuj en nokto kaj atingis la cellokon noktomeze. Tie ĝuste okazis intensa traserĉado pri la perdita ora skatolo kaj la tutan armeon regis maltrankvila etoso. La sendito frapis la pordon per rajdvipo kaj petis tujan aŭdiencon.

Tian Chengsi haste eliris. La sendito transdonis al li la oran skatolon.

Akceptante per siaj manoj la oran skatolon, Tian apenaŭ svenis ŝokite. Li gastigis la senditon en sia domo, regalis lin per festeno kaj donis al li multajn donacojn.

La sekvan tagon, Tian ekspedis al Xue senditon kun tridek mil ruloj da silkaĵo, ducent bonrasaj ĉevaloj kaj ceteraj similaj donacoj, kaj kun letero, kiu legiĝis jene:

"Dank' al via granda favoro kaj indulgemo mi ankoraŭ havas kapon sur mia kolo. Mi jam konsciis kaj korektis mian kulpon. Mi agos diskrete por ne venigi al mi malfeliĉon. Mi kuraĝos havi nenian pretendon. Mi certe obeu viajn komandon kaj ordonojn kaj ne kuraĝos arogi kiel via boparenco. Dum via veturo mi servos skvante vian kaleŝon kaj dum via rajdo mi antaŭiros por malfermi al vi vojon. Ke mi havis servistojn

nomatajn Eksterdomaj Viroj, tio ja celas gardi kontraŭ rabistoj, sed ne por kovi malbonajn intencojn. Nun mi jam malmobilizis ilin kaj sendis ilin reveni al hejmvilaĝo terkulturi."

Post tio, senditoj kaj leteroj de Hebei kaj Henan vizitis unu alian en unu-du monatoj. Tiam Hongxian volis foriri.

"Vi kreskis en mia familio," demandis Xue al ŝi. "Kien nun vi volas iri? Krome, mi ĝuste volas vian helpon, kial vi diras pri foriro?"

Hongxian respondis:

"En mia antaŭa vivo mi estis viro. Mi vojaĝis ĉien, studis medicinan verkon de Shengnong, la legenda reĝo en pratempo, kaj savis malsanulojn. Foje al gravedulino, kiu suferis askaridozon mi donis dafnan vinon por forpeli la askaridojn, sed la virino kaj ŝiaj du fetoj baldaŭ mortis. Do, pro mia miskuraco unufoje mortis tri vivoj. Hadeso kulpigis min pri tio, transformis min en malnoblan virinon kun ŝtela naturo. Feliĉe mi naskiĝis en la domo de via moŝto, nun mi aĝas jam 19-jara. Mi portis ĉiajn silkajn vestojn, manĝis ĉiajn frandaĵojn, ĝuis vian favoron kaj al mi venis honoro. Nun en la ŝtato stariĝis leĝo, perfekta por daŭri senfine. Tiuj, kiuj perfidis la naturan leĝon, ja meritas ekstermon. antaŭ tagoj mi iris al Weibo por repagi vian favoron. Tio evitigis al la du urboj militon, protektis la vivon de sennombraj homoj, timigis la perfidan korteganon kaj trankviligis la militistojn. Kiel banala virino, mi ja faris ne malgrandan meriton. Tio sufiĉas por kompensi mian malnovan kulpon kaj rehavigi al mi la originan formon. pro tio mi devas kaŝi min for de la homa mondo, forigi laikan penson kaj kulturi senmortan spiriton."

"Se mi ne povos reteni vin en mia domo," Xue diris, proponante, "mi volonte donacu al vi mil taelojn da oro por helpi vin en monta vivo."

"Tamen la afero koncernas transan vivon," respondis Hongxian. "Kiel ni povus antaŭaranĝi?"

Xue konsciis ke li ne povas restigi ŝin, kaj invitis multajn gastojn al grandioza nokta festeno por ŝin adiaŭi.

Xue persone verkis muzikan pecon por Hongxian kaj petis gaston s-ron Leng Chaoyang fari tekston kiel

Kanto 'Trapo-kolektado' plendas pri boato.

Adiaŭo nin ĉagrenas ĉe Centfuta Turo.

Forveturas en nebulo ŝi kiel najado.

Rivero senĉese fluas al ĉiellazuro.

Fininte la kanton, Xue ege malĝojis. Hongxian riverencis larmante, kaj, ŝ
jnigante sin ebria, ŝi foriris de la festeno. Poste, oni neniam vidis ŝin plue.

*Yuan Jiao (Ŝtatoficisto sub la imperiestro Tang Yizong, kiu regis 860-874 p.K.)

eLibroj de Guozhu

enretigitaj de Don J. Harlow

<http://www.esperanto.org/literaturo/huguo-zhu/>

eLibroj de Hu Guozhu

Noto: Ĉar temas pri CHM-dosieroj, prefere ŝutu al via maŝino aŭ malfermu per Internet Explorer

Enhavo

Bela sonĝo sub verda stelo

Omaĝe al la 89a Universala Kongreso okazonta en Pekino, de HU Guozhu.
Ilustritaj folioj

El ĉina poezio

Dek poemoj de Tang-dinastiaj poetoj, tradukitaj de HU Guozhu, SHI Chengtai kaj S.-J. ZEE. Ilustrita. Kun ĉinaj originaloj.

Hu laŭdas verdakore

Kolekto de eseoj kaj poemoj de HU Guozhu, pliparte pri gravaj ĉinaj esperantistoj kaj pri Esperanto en Ĉinio.

Kuriozaĵoj de ĉina EM

Ses historiaj poŝtkartoj, klarigitaj en elektronika libro.

Matenaj floroj kolektitaj en vespero de Lusin (elĉinigis HU Guozhu)

Diversaj eseoj de la konata ĉina novelisto kaj eseisto. Ilustrita. Kun ĉinaj originaloj.

Notoj pri Mia Vojaĝo en Hubei de TAN Xiuzhu (elĉinigis HU Guozhu)

Skizo pri tritaga vojaĝo inter la esperantistoj de provinco Hubei. Ilustrita. Kun ĉina originalo.

Kvin **Noveloj de Tang-dinastio**, unua kajero

Elĉinigis HU Guozhu.

Kvin **Noveloj de Tang-dinastio**, dua kajero

Elĉinigis HU Guozhu. Bele ilustrita.

Kvin **Noveloj de Tang-dinastio**, tria kajero

Elĉinigis HU Guozhu. Bele ilustrita.

Kvin **Noveloj de Tang-dinastio**, kvara kajero

Elĉinigi HU Guozhu. Bele ilustrita.

Rimportretoj — pri ĉinaj poetoj kaj ceteraj

20 rimportretoj pri konataj ĉinaj poetoj kaj verkiistoj, inkluzive ses protagonistojn de rakontoj aŭ poemoj, de HU Guozhu

Samvoĉa Kanto

Eseoj, poemoj kaj rakontoj de HU Guozhu, kun multaj ilustraĵoj. Antaŭparolo de Ĵak Le Puil

La senfina bedaŭro

Ampoemo de BAI Juyi, riĉe ilustrita, elĉinigi HU Guozhu. (2.9 MB)

Sopiro trans orienta maro

Kolekto de poemoj verkitaj de HU Guozhu, kunmetita honore al s-ro HARADA Hideki.

Strangaĵoj de Liaozhai

La unua volumo, plena, de PU Songling, elĉinigi HU Guozhu. Kun ilustraĵoj. (1.65 MB)